

## □ AVONDROOD □

DOOR ELISABETH ZERNIKE

### VIJFDE HOOFDSTUK.

**D**E zaak van Marain bloeide; Ina was er eerste coupeuse. Ze had een kleine kamer, waar ze alleen werkte. De tafel waarop ze iederen dag weer de stoffen uitvouwde en knipte, stond tusschen twee hooge, gedeeltelijk matglazen vensters. Dit is mijn cel, dacht ze soms; iets van den hemel mag ik zien, maar de aarde blijft voor me verborgen. Toch ging ze van haar plekje houden. Het licht was er ingetogen maar standvastig; de matte ruitjes leken een enkele maal niet sterk genoeg om alle zongeschitter te weren: dan dacht Ina aan parelmoer en melkig-witte opalen.

Ze had het altijd druk. Er waren dagen dat het haar was, als leefde ze buiten zichzelf om. Ze achtte niet op de Ina die ze kende van vroeger, en die haar uiterlijke verschijning droeg. Daarnaast was een ander, die alleen harde en nuchtere gedachten had, die werkte, ze wist niet waarom — misschien uit een verbeterd gevoel van macht over dat werk. Ze verdiende geld in overvloed, ze kreeg vaak mooie lappen cadeau, waarvan ze zich in haar vrijen tijd kleeven maakte; — maar het was haar dan vaak, als kleepte ze die ander, — de Ina die van tranen hield, en van „erge” verdrietjes.

Wat ze noodig had, kocht ze op weg naar de zaak, ze winkelde nooit. Ze was eraan gewend, zichzelf vluchtig te zien in groote wandspiegels; soms schoot het door haar hoofd: wat ben je toch lang, je moet rechtop loopen. Maar ze slenterde nooit doelloos rond, had geen tijd om, zooals andere vrouwen doen, aan haar japon of kapsel te frunniken. Haar handen waren smal en bleek, ze droeg geen ringen.

— Je bent coquet, zei George Kelwin haar eens, zoo zonder sieraden wil je den indruk wekken van een argeloos kind, maar onderwijl bewegen je neusvleugels, en je mond trekt spottend omlaag.

— Wie zou mij sieraden hebben gegeven? vroeg ze. Ze hield wel van zijn scherp blik, die haar soms plotseling zichzelf deed zien.

Maar Maud zei: Ik begrijp het niet, Ina is de eenige vrouw, tegen wie je onbeleefd bent. Toen glimlachten zij en George met afgewend gezicht. Meest werkte ze alleen. Zoo nu en dan, als ze een geheel nieuw-ontworpen model moest knippen, riep ze de andere coupeuses, en liet hen aan weerskanten van zich staan. Ze voelde zich als een chirurg, die een moeilijke operatie gaat verrichten, en haar handen beefden niet. Onderwijl praatte